

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA-IULIA ȘI SIBIU

Abonamentul

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Articolele și corespondența

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

Prețul inserțiunilor

un cm.² 60 Bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai Nr. 35.

Pastorală de Sfintele Paști

† IUSTIN

din mila lui Dumnezeu Arhiepiscop al Iașilor
și Mitropolit al Moldovei și Sucevei
Locțiitor de Arhiepiscop de Alba-Iulia și Sibiu
și Mitropolit al Ardealului

Iubitului cler, cinului monahal și tuturor dreptcredincioșilor creștini din această de Dumnezeu păzită Arhiepiscopie, har, milă și pace de la Dumnezeu Tatăl și de la Domnul nostru Iisus Hristos, iar de la noi arhierescă binecuvîntare.

„Hristos a înviat!”

IUBIȚII MEI FII SUFLETEȘTI,

Multe fapte minunate a săvîrșit Domnul nostru Iisus Hristos în vremea vieții Sale cu trupul pe pămînt. Dar Invierea din morți, după înfricoșatele Lui Patimi pe Golgota, rămîne pentru totdeauna minunea minunilor; ea este dovada de netăgăduit a puterii Sale dumnezeiești; este izvorul vieții noastre duhovnicești; este cununa strălucitoare a întregii Sale lucrări de mîntuire a lumii.

Prin Invierea Domnului nostru Iisus Hristos lumina a biruit întunerecul, binele a învins răul, viața a nimicit moartea.

Intreaga învățătură a Bisericii noastre se întemeiază pe Invierea Mîntuitorului. „Dacă Hristos n-a înviat, zice Sfîntul Apostol Pavel, deșartă este atunci propovăduirea noastră, deșartă este și credința noastră” (I Cor. XV, 14).

Hristos, însă, cu adevărat a înviat din morți.

După Inviere El s-a arătat Apostolilor Săi, s-a arătat lui Iacob, s-a arătat lui Pavel, s-a arătat la doi Ucenici în drum spre Emaus, s-a arătat femeilor purtătoare de mir, s-a arătat la mai mult de cinci sute de credincioși. Cărțile Sfinte scrise pe vremea Apostolilor ne-au păstrat apoi numeroase dovezi despre Invierea Domnului. În sfîrșit, dreptcredincioșii creștini de pretutindeni, din neam în neam, de aproape două mii de ani și pînă astăzi,

mărturisesc cu tărie că Hristos a înviat din morți.

Noi știm că Fiul lui Dumnezeu a venit pe pămînt pentru a ridica pe om la cer. Pentru noi s-a întrupat El; în locul nostru a pățimit El; cu noi a înviat El.

Adevărul credinței noastre poartă acum pecetea Dumnezeirii. La temelia învierii noastre stă Invierea Mîntuitorului. În noi viețuiește acum Hristos, după cuvîntul Sfîntului Apostol Pavel, și noi toți viețuim în Hristos.

IUBIȚII MEI FII SUFLETEȘTI,

Avînd aceeași credință — credința adevărată pe care ne-a descoperit-o Domnul nostru Iisus Hristos —, făcîndu-ne părtași din același har de darurile Sfîntului Duh pe care le primim prin Sfintele Taine și trăind aceeași viață — viața în dragoste de Dumnezeu și de aproapele —, noi toți dreptmăritorii creștini alcătuim

o obște duhovnicească, încheată de puterea Sfîntului Duh și cîrmuită de Domnul nostru Iisus Hristos. Această obște este Biserica cea adevărată, singura Biserică a lui Hristos. Ea se aseamănă cu un pom alcătuit din trunchi, ramuri și seva care străbate în toate părțile lui sau cu un om alcătuit din suflet, cap și trup cu toate mădularele lui.

„Eu sînt vița, ne spune Mîntuitorul, și voi sînteți mlădițele”. Seva care leagă ramura de trunchiul pomului este Sfîntul Duh. „Cine rămîne întru Mine și Eu întru El, acela aduce roadă multă, că fără Mine nu puteți face nimic. Dacă cineva nu rămîne întru Mine este lepădat ca o mlădiță ce s-a uscat...” (Ioan XV 5—6).

Așa dar, ramura care se îndepărtează de coroana pomului pierde legătura cu trunchiul ne mai primind în țesuturile ei seva dătătoare de viață; aruncată la pămînt ea se usucă și putrezește. În același chip cine iese din obștea dreptcredincioșilor, rupîndu-se de Biserica cea adevărată, se îndepărtează de Mîntuitorul și nu mai primește darurile Sfîntului Duh.

Despre această strînsă legătură între credincioși și Mîntuitorul, prin mijlocirea Sfîntului Duh vorbește lămurit și Sfîntul Apostol Pavel, arătînd că Biserica se aseamănă cu corpul omenesc: „Este un singur trup, zice el, și un singur duh... o singură nădejde... Este un Domn, o credință, un Botez. Un Dumnezeu și Tată al tuturor, care este peste toate și prin toate și în toți” (Efes. IV, 4—6).

Astfel, după cuvîntul Apostolului, Biserica este una fiindcă există un singur trup tainic al Domnului — obștea tuturor celor care păstrează dreapta credință; Biserica este una fiindcă există un singur suflet care dă viață acestui trup — Sfîntul Duh; Biserica este una fiindcă membrii ei au aceeași nădejde — viața fericită cu Dumnezeu; Biserica este una fiindcă există un singur Cap al ei, Domnul nostru Iisus Hristos; Biserica este una fiindcă există o singură credință, învățătura cea adevărată pe care o păzește Biserica Or-

Continuarea în pag. 5

Inviere

Bate dangăt de-nviere,
Peste tot un cânt voios
Se înalță cu putere:
A-nviat din morți Hristos.

Ziua-i sfântă, aurie,
Pe la case, pe la porți
Tropare de bucurie
„Hristos a-nviat din morți”!

Ard boabele de tămâie
Suie fumul rar și lin,
Cîntul păcii ne mîngîie
Hristos a-nviat — Amin.

Pr. I. IVANCIUC

Iisus

Tu pui aripi vieții... și vieții ești lumină;
Altarul veșniciei, căruia toți se-nchină.
Ești pacea, bunătatea, iubirea, mîngăierea
Nebiruit, Iisuse, ești moartea și-nvierea.

Ți-a cunoscut puterea și omul și pămîntul
Cînd vindecași leproșii — Iisuse — cu cuvîntul,
Cînd înviași pe Lazăr din morți a patra zi
Și-atuncia, cînd și orbii-ncepură a zării!

Flămînzii și săracii i-ai săturat cu pîne,
Pe cel de la Vitezda l-ai îndreptat, Stăpîne;
Au ascultat și dracii de-a tale vorbe sfinte
Și moartea, că ieșiră cei morți de prin morminte.

Din apă făcuși vinul în Cana Galileia
De-ți cunosc puterea Samaria, Iudeia,
Cu tin-ai prins urechea lui Malhu-n Ghețimani
Ai dat la toți putere, fără arginți și bani.

O, Iisuse, Hristoase: Lumină și Iubire
De vrebă izbăvește această omenire!
Intinde peste inimă al păcii curcubeu...
Din Casa lumii noastre, fă Casa lui Zahau!

Pr. RUSU ȘIRIANU

Sfinții Părinți și rugăciunea

Cela ce se roagă să urmeze aceste două rînduiri: să se roage cu stăruință și să ceară cele trebuincioase.

Sf. Ioan Gură de Aur

Tu zici: iată de atîtea ori m-am rugat și totuș nimic nu am izbutit. Firește că nu ai izbutit, căci te-ai rugat fără stăruință, ci cu îndoială și ai cerut lucruri ce nu-ți foloseau cu adevărat. Iar dacă ai cerut cele folositoare, nu te-ai rugat cu stăruință. Căci zice în sf. Scriptură: întru răbdarea voastră dobîndi-veți sufletele voastre (Luca 21, 19).

Sf. Vasile cel Mare

Mult am petrecut în rugăciune și totuși nu-i văd roadele, zice cineva. Dar chiar această petrecere în multă rugăciune este deja un câștig, care întărește sufletul prin legătura cu Dumnezeu.

Sf. Ioan Scăriariul

Dacă va fi haina sufletului tău, cînd mergi să te rogi către Dumnezeu, plină de peteci și cusături, atunci nu vei dobîndi nici o mulțumire sufletească, decît numai de asemenea cu peteci.

Sf. Ioan Scăriariul

Dacă înlături dorul de răzbunare față de fratele, care te-a scîrbit, în rugăciune vei dobîndi mulțumirea deplină.

Sf. Nil Sinaitul

Pîinea e gustoasă cu unt și sare; rugăciunea este gustoasă cînd e cu lacrimi și curățenie

Sf. Ioan Scăriariul

Țara Sfîntă

Ierusalimul

Impresiile lăsate în suflete de atîtea întîmplări petrecute în cetatea celor 40 de veacuri sînt copleșitoare. Nici unul din orașele vechi, Roma, Atena sau altul, nu te înfioară ca orașul unde totul e în legătură cu Dumnezeu. Oraș de trei ori sfînt, Ierusalimul gloriei și al tuturor umilințelor, oraș de atîtea ori distrus și reînviat prin idealul înălțător pe care îl reprezintă.

Cetatea Ierusalim e unul dintre cele mai vechi orașe din orientul biblic. Pe vremea patriarhului Avraam — pe la 2000 înainte de Hristos — se numea Salem, mai tîrziu i se zice Urusalim, apoi Ierusalim. Ierusalim înseamnă temelia păcii, orașul păcii. Cetatea este așezată pe un platou înconjurat de văile Chidron, Iosafat și Hinnom și e protejată de muntele Olivilor și Scopus.

Cu această așezare favorizată — se lauda David în psalmul 124: „Cum ocrotesc munții Ierusalimul, așa va ocroti Domnul pe poporul său”. Din vremea lui David Ierusalimul se mai numește și cetatea lui David, pentru că el o făcuse capitală a împărăției sale și centru religios și pentru că înfări Ierusalimul cu ziduri. La mare glorie ridică Ierusalimul Solomon, prin clădirile mărețe cu care a împodobit cetatea. Într-acestea se rînduie: Casa fiicei Faraonului, adică palatul pe seama soției sale, care era o egipteană; apoi casa cedrilor, un palat construit din lemn din cedru adus din munții Liban. Tot Solomon clădi faimosul templu, care-i poartă numele, apoi Casa Tronului, unde se acordau audiențele și se țineau judecățile. Ierusalimul fiind înconjurat cu zid înalt intrarea în oraș se putea face numai pe porțile sale. Cele mai cunoscute porți sînt: poarta nouă, a gunoiului, a Damascului, poarta lui David, poarta Iafa, poarta lui Irod, a lui Ștefan. În trecut ele se numeau, poarta olarilor, a văii, etc.

Străzile sînt întortochiate și strîmte, pe locurile arcurile boltite se împreună deasupra lor, care fac ca ulițele să fie un fel de coridor îngust și întunecos. Casele poartă pecetea vechimii, sînt afumate iar acoperișurile sfîrșesc în cupole mici, dar de cele mai multe ori sînt plane. Ele stau rezemate unele de altele, asemenea moșnegilor care își sprijinesc greul bătrînețelor pe cîrja ce-o poartă.

Azi orașul e mult mărit, are la 150.000 locuitori, aparținători a peste 50 de nații și limbi. Dar faima Ierusalimului nu constă în numărul locuitorilor, ci în întîmplările care au avut loc acolo. Întreg Ierusalimul e plin de amintiri sfînte, încît este atîta farmec în jurul acestui nume. Pe ulicioarele înguste ale Ierusalimului au trecut domol profeții și apostolii, uneori posomorîți și tulburați de negrul fărădelegilor în care s-au afundat semenii lor. Aceștia adesea făcea din locurile cele mai sfînte ale lor un fel

Să nu uiți a te ruga și pentru sufletul semenului, dacă dorești ca rugăciunea ta să fie cu putere, căci o rugăciune fierbinte pentru altul i a ajutat aceluia să se îndrepte și fie și s-a mărit comoara cea cerească.

Sf. Ioan Scăriariul

Cînd te rogi să nu o faci de ochii lumii, căci tău, care întrece orice altă bucurie trecătoare, să ști că atunci rugăciunea ta și-a ajuns scopul.

Sf. Nil Sinaitul

Cînd te rogi să nu faci de ochii lumii, căci o rugăciune cu făcărnicie nu-ți ajută, ci îți strică mai mult.

Sf. Nil Sinaitul

de bilciu încît deșteptînd atenția Mîntuitorului el i-a bleșemat zicînd: „vedeți aceste ziduri mari, nu va rămîne aici piatră de piatră care să nu se risipească” (Marcu 13, 1—2). Mîntuitorul se plîngea adesea că cei din Ierusalim s-au arătat totdeauna vrăjmași binelui, vrăjmași față de profeți și față de trimișii lui Dumnezeu: „Ierusalime, Ierusalime, ce ce omori pe prooroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine,, de cîte ori am voit să adun pe fiii tăi cum își adună cloșca puii sub aripi, dar tu n-ai voit!” (Matei 23, 37). Mîntuitorul a căutat să-i strîngă în jurul Său, pentru a-i salva de la pieire. Această atitudine dovedește că Mîntuitorul a vizitat de multe ori Ierusalimul interesîndu-se de soarta sa. De fapt Ierusalimul poartă cele mai multe urme și amintiri din viața lui Iisus. În Ierusalim se află urmele locului unde a intrat în Ierusalim, locul unde a fost judecat, răstignit, locul unde s-au împărțit hainele Lui, locul unde se află mormîntul. Dar ceea ce a rămas pentru vecie este învățătura Sa, Evanghelia, care a sunat ca o veste bună în mijlocul Ierusalimului și a întregii lumi. În această veste bună, temelia propășirii morale și religioase, învață El că toți oamenii sînt frați, că nu se cade a se răsplăti rău cu rău, învață să pui iubirea înaintea urii, să nu fi rău ci bun, și blînd cu cei din jurul tău, pentru a deveni mai fericit. Din toate podoabele Ierusalimului, — cu palate și biserițe din marmoră și aur, — mai mult strălucesc cuvintele pe care Domnul le-a vestit acolo, sînt cuvintele păcii și ale iubirii veșnice.

Prof. Pr. NEAGA N.

Sfinții romîni

S-a vorbit și s-a scris destul despre timpul și modul în care s-a încreștinat poporul romîn, adică despre primirea lui Hristos și învățaturii Sale în sufletul și în viața străbunilor noștri. Și s-a scris frumos, cu multă laudă, arătîndu-se că ei și-au legat sufletul de Mîntuitorul încă din bună vreme, anume tocmai atunci cînd se plămădeau ca să rămînă ca popor între alte neamuri și popoare din lume.

Străbunii noștri nu s-au încreștinat numai cu numele, numai de formă ca să zicem așa, ci au trăit legea lui Hristos în toată plinătatea și curățenia ei. Dacă s-au botezat în Hristos, apoi în Hristos s-au și-nbrăcat, cum scrie, despre adevărații creștini, sf. apostol Pavel. Și odată îmbrăcați în Hristos Domnul, ei au rămas legați de El și de învățătura Lui pînă la ultima lor suflare. Mulți au luptat cu vitejie pentru apărarea credinței și destul de mulți și-au dat viața cu seninătate pentru slava lui Dumnezeu și pentru mîntuirea lor sufletească. Astfel, și poporul nostru numără mucenici și sfinți, deși pînă bine de curînd prea puțin s-a vorbit și scris despre ei. Ba chiar și azi asemenea credincioși alesi și vrednici nu ne sînt cunoscuți după numele lor, ci știm doar că sînt mulți la număr și vestiți în ceruri pentru faptele lor izvorîte din credință.

Un profesor de teologie, anume părintele Dr. Liviu Stan, a scris mai anii trecuți o carte despre sfinții pe care Dumnezeu i-a ridicat din mijlocul credincioșilor

Continuare în pag. 3

Pastorala de Sfintele Paști

Urmare din pag. 1

todoxă; Biserica este una fiindcă există un singur Botez — ușa prin care intrăm în ea; Biserica este una fiindcă există un singur Dumnezeu, Părintele nostru Cereșc, Stăpînul desăvîrșit al întregii făpturi.

IUBIȚII MEI FII SUFLETEȘTI,

Slujind cu rîvnă sfîntă adevăratei Biserici, împreună cu întregul nostru cler din Arhiepiscopie, noi propovăduim turmei încredințate nouă spre mîntuire dreapta învățătură de credință descoperită lumii de Domnul nostru Iisus Hristos. Prin Sfintele Taine, noi facem părtași pe credincioșii noștri de darurile nevăzute ale Sfîntului Duh și-i povățuim neîncetat să tăiască viața omului nou, în Iisus Hristos.

Cu aceeași dragoste de părinte iubitor față de toți fiii săi, noi privim și pe cei care s-au rupt în vreun chip de la trupul Sfintei noastre Biserici, adică pe cei care au primit vreo învățătură de credință greșită, pe cei care viețuiesc în păcate și pe cei care nu se supun rînduieșilor bisericești cu privire la ținerea sărbătorilor și a posturilor, „*umblînd după vedeniile lor și îngîmfindu-se zadarnic în inchipuirea lor trupestă*” (Col. II, 16), cum spune Sfîntul Apostol Pavel.

Pe toți aceștia noi îi chemăm acasă, în sînul Sfintei noastre Biserici strămoșești. Cu brațele deschise ieșim întru întîmpinarea lor pentru a-i face părtași dragostei noastre.

Tuturor fiilor noștri dreptcredincioși le aducem aminte că „*cele ce ochiul n-a văzut și urechea n-a auzit și la inima omului nu s-a suit, acestea le-a gătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc pe El*” (I Cor. II, 9).

IUBIȚII MEI FII SUFLETEȘTI,

Trimițîndu-vă acest cuvînt de învățătură, cu prilejul marelui praznic al Invierii Domnului, îmi îndrept gîndul meu de părinte iubitor către voi toți, cu îndemnul stăruitor de a păstra neîntinată comoara învățăturii de credință a Sfintei noastre Biserici. Apoi „*cîte sînt adevărate, cîte sînt de cinstite, cîte sînt drepte, cîte sînt curate, cîte sînt de iubit, cîte sînt cu nume bun, orice faptă bună și orice laudă, la acestea să vă fie gîndul*” (Filipeni, IV, 8).

Pe cei slabi în credință să-i întăriți; pe cei cu apucături rele să-i îndreptați.

Chemați în mijlocul vostru pe cei care s-au abătut de la rînduieșile statornicite de cîrmuirea bisericească; primiți-i cu bucurie creștinească. Cu toții „*dacă a-ți înviat împreună cu Hristos, căutați cele de sus..., cugetați cele de sus*” (Col. III, 1-2).

Nu uitați iubii mei, că din temeiul viețuirii creștine în dragoste de Dumnezeu și de aproapele izvorește și năzuința noastră de statornicire a păcii între popoare. Dorința de a trăi într-o lume eliberată de obsesia războaielor și de viforul distrugerilor, ne este scumpă tuturor.

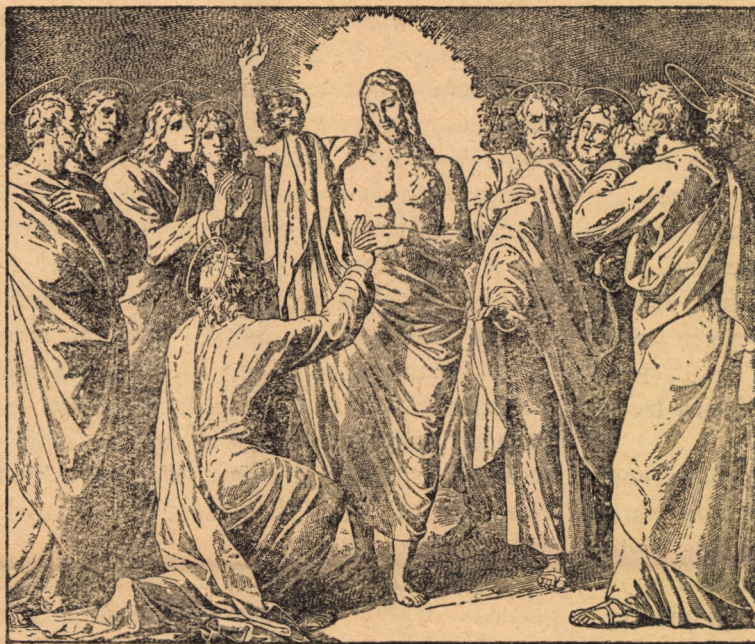
Nimic nu este mai înrădăcinat în sufletul omului, nimic nu este mai necesar progresului omenirii ca pacea; pacea este

lege a firii, temei al vieții omenesci. Totodată, nimic nu este mai frumos, nimic nu este mai mult, în învățătura creștină ca pacea; pacea este poruncă a lui Dumnezeu, temei al vieții creștine.

De aceea Biserica noastră încă de la întemeierea ei și pînă astăzi n-a încetat o clipă strădaniile ei pentru statornicirea păcii în lume.

Ca fii ai Domnului Păcii, aprindeți-vă de rîvna lucrului Domnului. Cu cuvîntul și cu fapta, fiecare să dea obolul său pentru bună învoire între oameni, pentru pace între popoare.

Unire desăvîrșită să fie între voi toți, îngăduți-vă unul pe altul; toate să le săvîrșiți din dragoste. „*Și pacea lui Hristos întru care a-ți fost chemați ca să fiți un singur trup, să stăpînească în inimile voastre*” (Col. III, 15).

Mîntuitorul după înviere se arată Sf. Ap. Toma

Cu aceste povețe, împărtășindu-vă arhierescă binecuvîntare și îmbrățișîndu-vă pe toți cu părintească dragoste, vă întîmpin cu vestirea: *Hristos a înviat!*

Sibiu, la sărbătoarea Invierii Domnului din anul 1957.

Al vostru de tot binele voitor,

† IUSTIN

Arhiepiscop și Mitropolit

Sfinții romîni

Urmare din pag. 2

Bisericii noastre strămoșești. Cartea numără 80 pagini și înșiră mulți asemenea iubitori de Hristos, arătînd astfel că noi nu sîntem, nici în această privință, în urma altor popoare cu trecut creștinesc. Ea zice limpede: „Alături de sfinții pe care îi cinsteste întreaga Biserică, există și sfinții romîni. Avem sfinți ridicați din neamul nostru, sfinți dintre care pe unii i-am uitat, pe alții îi cinstesc alte neamuri, care ni i-au spus și nouă, și totuși nu ne arătăm vrednici de ei; nu-i cinstim după cuviință”.

Cum arătam ceva mai sus, cuvînté ca acestea s-au scris înainte cu cîțiva ani. Și erau drepte. Iată însă că, la 21 octombrie 1955, lucrurile au luat o întorsătură nouă, o altă față. Sf. noastră Biserică, în dra-

O credință, o conducere

Dăm declarația cîtorva credincioși din parohia revenită Racovița (Sibiu):

— Ioan Fogoroș zice: „Este bine că s-a făcut această unire bisericească pentru că slujbele sînt aceleași și la ortodocși și la cei foști gr. catolici — iar credincioșii din Racovița mergeau și la bisericile vechi ortodoxe din Sebeșul de jos și de sus și la Avrig, unde se închinau și duceau slujbe”.

— Baba Nicolae cîntărețul bisericesc cel bătrîn zice: „Eu îmi amintesc f. bine cum în biserica cea veche se cînta cu „Doamne miluește” și cu „Duhul tău”. Vremurile au schimbat unele lucruri, dar acestea sînt foarte puține, căci slujbele sînt tot aceleași”.

gostea ei nețărmurită pentru cei ce au luptat, au suferit și au murit spre lauda lui Hristos, a așezat aleasă prăznuire și, cu acel prilej, i-a trecut în rîndul sfinților pe ierarhii Ilie Iorest și Sava Brancovici, pe călugării Visarion și Sofronie și pe țărănul Oprea. De acum ei sînt trecuți în calendarul Bisericii noastre, ca toți ceilalți sfinți, și îi prăznuim, pe cei dintîi, la 24 aprilie, iar pe ceilalți la 21 octombrie în fiecare an. Aceștia sînt sfinți ai Bisericii noastre dreptmăritoare din Ardeal. Dar alții, ca sf. Calinic de la Cernica, au fost deasemenea canonizați cu prilejul unei prăznuiri săvîrșite la București. Și încă mulți se bucură de asemenea creștinească cinstire, ca unii ce și-au cheltuit viața numai în slujirea lui Hristos și Bisericii Sale, ca sf. Iosif cel Nou în Banat, sf. Ioan Valahul în Oltenia, ș. a.

Să cugetăm deci cu toată pietatea și întru adîncă smerenie le cei ce s-au făcut icoane vii ale trăirii cu Hristos și ne rămîn nouă ca pilde vrednice de adîncă cinstire. Să fim mîndrii că asemenea făclii luminoase au putut străluci în mijlocul înaintașilor noștri în credință și să ne curățim simțirile printr-o trăire creștinească asemănătoare cu aceea pe care au dovedit-o ei în toată viața lor. Numai așa, ca și pe ei, Domnul ne va face părtași slavei Sale celei veșnice.

D. CALUGAR

Răscoala țăranilor din 1907

Anul acesta s-au împlinit 50 de ani de la răscoala din 1907. Răscoalele acestea nu s-au stîrnit din senin ci în urma unor îndelungate chinuri, lipsuri și suferinți a răsculaților. Mizeria și sărăcia au făcut din țăran un revoltat. Silniciile, împărțirea nedreaptă a pămîntului din 1864 și stăpînirea unui mănunchiu de boieri fără inimă au împins pe țărani la revoltă.

Biruri, dijmă, chirii, jafuri, zile de clacă, starea de mizerie cumplită a țăranilor, acestea au fost strigătele de alarmă ce au chemat pe țărani la răscoală. Incepută în ziua de 15 februarie 1907 în cîteva sate din Dorohoi și Botoșani: Flămînzii, Rădeni, Stroești, etc. cu lozincă: „25 Lei falcea”, răscoala a ajuns în martie 1907, la celălalt capăt al țării cu strigătul de cumplită mînie adresat moșierilor: „Vrem capul vostru”.

Rînd pe rînd orașele ca: Hirău, Tg.-Frumoș, Pașcani, Buhuși, Botoșani, Podul Iloaiei, Panciu, Rîmnicul Sărat, Calafat, Alexandria, Bucecea, Iași, Dorohoi, Craiova, Tîrgoviște, Buzău și altele au fost atacate de miile de țărani răsvrățiți. Proprietarii și arendașii, sînt atacați de țărani fără nici o deosebire. Țăranii cer pămînt și cer condiții omenești de muncă. Răfuiala așteptată cu atîta mînie și încordare se împlinea cu o furie rar întîlnită. Conacele ardeau și cu ele codicele de învoeli, iar pe cîmpia Dunării, moșierii și arîndașii cunosc din plin mînia răsculaților. De la București la Turnu-Severin cerul era noaptea ca un imens cuptor de foc. Ardeau cu sutele așezările boierești ce înghițiseră truda de veacuri a țăranilor.

La 3 martie la Pașcani are loc prima mare ciocnire între răsculați și armată. Aci iau parte alături de țărani și muncitorii ceferiști de la depou. Ei îi scapă pe țăranii închiși într-un tren ca fruntași ai răscoalei, punîndu-i în libertate. In treaga țară devine un cîmp de luptă al răsculaților care pentru o cauză dreaptă se jertfesc cu sutele, iar muncitorii dînd ajutor răsculaților luptă alături de ei cu toată dragostea punîndu-și viața în pericol.

Intre timp, regele a chemat la putere guvernul liberal (Brătianu) care a organizat în năbușirea sîngeroasă a răscoalei și astfel peste 11.000 de țărani au fost uciși. Cei mai mulți țărani au fost uciși după înfrîngerea răscoalei. Și preoții care au fost alături de răsculați au suferit aceiași soartă.

Așa a fost scos în iunie 1907, cîteva luni după răscoală, preotul din Carcova (Mehedinți) împreună cu alți oameni, la marginea satului, cercetați și deși nevinovați totuși au fost împușcați. Sate întregi au fost bombardate cu tunurile și rase de pe fața pămîntului. Țăranii cădeau fulgerați de plutoanele de execuție, uciși în fața familiilor lor. Chiar și acolo unde n-a fost răscoală, boierii temîndu-se de furia celor cărora le storceau sudoarea, au întocmit liste de proscrisi (cei ce urmau să fie omorîți) și erau executați fără judecată.

Aceasta n-a putut sili țărănimea să renunțe la luptă, ci a adîncit mai mult prăpastia între popor și asupritorii lui.

Astăzi, singurii stăpîni ai pămîntului sînt urmașii răzvrațiților din 1907. Sub conducerea clasei muncitoare și prin grija partidului, țărănimea și-a văzut visul împlinit, vis pentru care acum o jumătate de veac s-au luptat și și-au vărsat sîngele răsculații anului 1907.

Ceeace s-a cucerit cu atîtea jertfe va fi păstrat ca un lucru scump: poporul nostru nu va în-

gădui nici odată să mai stăpînească pămîntul cei ce au ucis — pentru buzunarul și plăcerile lor — peste 11.000 de țărani muncitori.

Diacon LIVIU MIRCEA DAVID

Cooperativa agricolă de producție

Cum este condusă cooperativa

Organul suprem de conducere al cooperativei agricole de producție este adunarea generală a membrilor cooperatori. Adunarea generală aprobă statutul cooperativei agricole de producție, care prin aceasta devine lege de bază pentru toți membrii cooperativei. Ea alege pe timp de doi ani, președintele, comitetul de conducere compus din 5—11 membri, precum și comisia de revizie, compusă din 3 membrii.

Adunarea generală hotărăște în toate problemele mari și mici ale cooperativei. Ea alege dintre cei mai destoinici și mai pricepuți gospodari, membri ai cooperativei, un comitet de conducere care se ocupă cu munca de conducere a cooperativei între două adunări generale. Acesta se îngrijește de aplicarea întocmai a hotărîrilor adunării generale și este obligat să prezinte lunar, în fața adunării generale, un raport de activitate, iar trimestrial și la sfîrșitul anului o dare de seamă asupra întregii activități a cooperativei. Viața arată că pentru înflorirea oricărei gospodării socialiste are o însemnătate hotărîtoare ca membrii ei să-și aleagă cu grijă conducătorii, să cumpănească îndelung, încît în fruntea lor să fie aleși oameni din cei mai cinștiți și mai vrednici.

Aplicarea statutului și a hotărîrilor adunării generale depinde în mare măsură de activitatea președintelui. El are sarcina conducerii zilnice a activității cooperativei și de a exercita un control permanent asupra îndeplinirii hotărîrilor organelor de conducere ale cooperativei. Desigur, că președintele, cît de capabil ar fi, poate face greșeli dacă nu se sfătuiește cu membrii comitetului de conducere, dacă nu e ajutat de aceștia.

Un rol însemnat în activitatea cooperativei agricole de producție îl are comisia de revizie. Aceasta verifică întreaga activitate gospodărească și financiară, evidența și păstrarea avutului obștesc, cum se fac cheltuielile de bani și materiale, calitatea lucrărilor, cum se îndeplinesc obligațiile față de stat, cum se face repartizarea veniturilor, etc. În activitatea sa, comisia de revizie se supune numai adunării generale a membrilor cooperativei.

În articolele publicate în mai multe numere ale foii, am văzut care sînt prevederile principale cuprinse în statutul model al cooperativei agricole de producție și avantajele membrilor cooperatori.

Cooperativa agricolă de producție este o formă nouă de cooperare în producția agricolă care ajută țăranilor muncitori să sporească producția agricolă și să-și ridice nivelul de trai. Țăranii mijlocași, care în deobște au mai mult pămînt și inventar agricol, se bucură de însemnate avantaje primînd plăți suplimentare pentru pămîntul, animalele sau uneltele aduse în cooperativă.

Credincioșii noștri de la țară pășesc alături de țăranii muncitori pe calea cea nouă, convinși că aceasta e calea belșugului și a unei vieți mai bune.

Contractări și achiziții

Cu data de 1 ianuarie a. c., s-au desființat cotele obligatorii la: grîu, secară, porumb, floarea soarelui, alte boabe, cartofi, fîn, lapte de vacă și oaie, pentru toate categoriile de gospodării agricole. De asemenea sînt scutite de cote obligatorii de carne, gospodăriile zootehnice și țăranii muncitori, cari au suprafață agricolă sub un hectar și a căror venituri principale nu provin din creșterea și vînderea animalelor. Vor fi scutite de cota de lînă unitățile socialiste din agricultură și gospodăriile țărănești, care încheie cu statul contracte de livrare de lînă, în raport cu cantitatea de lînă contractată. Menținerea cotelor de carne și lînă are un caracter vremelnic. Cu timpul se vor desființa și aceste cote. Deocamdată s-au îmbunătățit prețurile la cotele de carne și se dau scutiri și alte avantaje la cece fac contractări de carne și lapte.

Statul trebuie însă să-și formeze fondul central de produse agricole, pentru acoperirea nevoilor industriei socialiste și pentru aprovizionarea oamenilor muncii de la orașe. Acest fond era format pînă acum prin cote. Acum el se va forma prin contractări și achiziții. Prin contractări țăranul muncitor face contract cu organizațiile autorizate de stat, fie să predea la termen o vită, un porc de atîtea kg, sau atîta lînă de oaie, ș. a. Statul îi dă celui ce contractează arvună în bani și alte înlesniri de mărfuri, urmînd ca la predare să se plătească suma întregă.

Achizițiile se fac prin cooperativă. Țăranii muncitori își vînd la cooperativă plusul de produse agricole. Nu e îngăduit ca particularii să cumpere produse agricole și apoi să le speculeze, vînzîndu-le la prețuri mari pe piață. Producătorii își pot desface produsele în piață, dar ei le pot vinde și cooperativei, contribuind astfel la formarea fondului central de produse agricole al Statului. Atît la contractări, cît și la achiziții, țăranii primesc un preț bun pentru produsele lor.

Pe de altă parte cooperativele și magazinele de la sate sînt aprovizionate cu mărfuri industriale, în așa fel încît țăranii să-și poată cumpăra, la prețuri potrivite, tot ceiace le trebuie.

Aceste măsuri ale Guvernului spre folosul țărănimii muncitoare sînt o dovadă de grija ce o are Guvernul de bunăstarea țăranilor. Ele sînt un îndemn pentru țăranii muncitori de a mări producția agricolă, de a da țării mai mult grîu, mai mult porumb, mai multe alimente de diferite feluri, etc. De fapt vestea că au fost desființate cotele și că s-a trecut la sistemul contractărilor și achizițiilor, a dat un nou avînt muncii din gospodăriile agricole și mulți țărani muncitori s-au angajat să vîndă statului cantități mult mai mari de produse decît pînă acum. Avem nevoie de recolte mari, ca să facem față tuturor cerințelor. Stă în puterea și munca țărănimii, ajutată de clasa muncitoare, ca recoltele din anul acesta să fie mai mari ca anul trecut.

Incredințați că Dumnezeu binecuvîntează munca cinstită și spre folosul tuturor, credincioșii Bisericii noastre, care muncesc pe ogoare, nu vor precupeți nici un efort ca munca lor să fie cît mai rodnică și vor da Statului, prin contractări și achiziții, surplusul produselor lor agricole. În felul acesta ei își îndeplinesc datoria față de Patrie și datoria iubirii față de aproapele.